

Sygn. akt I CZ 58/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Agnieszka Piotrowska

SSA Elżbieta Fijałkowska (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Zgromadzenia Sióstr

[...] w W.

przy uczestnictwie H. K.-D., Muzeum Historycznego

m. W., A. F. i Miasta W.

o stwierdzenie nabycia spadku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 12 września 2014 r.,

zażalenia uczestnika postępowania A. F.

na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 14 kwietnia 2014 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej wolnej od braków formalnych i wniesioną skargę kasacyjną odrzucił.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 21 stycznia 2014 r. skarżący A. F. wezwany został do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej poprzez wskazanie uczestników, złożenie pełnomocnictwa do występowania przed Sądem Najwyższym oraz opłacenia skargi. Wezwanie zostało wysłane na adres kancelarii pełnomocnika skarżącego. Przesyłka nie została podjęta w terminie pomimo jej dwukrotnego awizowania i została zwrócona przez operatora pocztowego do Sądu Okręgowego. W związku z tym wezwanie zostało uznane za doręczone w trybie art. 136 § 2 k.p.c. w zw. z art. 139 § 1 k.p.c. W terminie do uzupełnienia braków formalnych skargi, który upłynął 27 lutego 2014 r., braki nie zostały uzupełnione.

Pismem z dnia 17 marca 2014 r. pełnomocnik skarżącego wskazał, że nie otrzymał od doręczyciela informacji o wezwaniu z Sądu. O wezwaniu do uzupełnienia braków formalnych skargi dowiedział się z biura interesantów Sądu Okręgowego w W. W załączeniu do pisma pełnomocnik przedstawił kopię polecenia przelewu opłacenia skargi kasacyjnej, a w dniu 17 marca 2014 r. skarżący A. F. złożył w Sądzie pełnomocnictwo dla radcy prawnego do reprezentowania przed Sądem Najwyższym. Zarządzeniem z dnia 14 marca 2014 r. wezwano pełnomocnika skarżącego do uprawdopodobnienia braku awizowania przesyłki zarządzenia z dnia 21 stycznia 2014 r. W odpowiedzi wskazał on, że jest powszechnie znanym faktem wadliwe doręczanie przesyłek z sądów przez nowego operatora pocztowego In Post, czego potwierdzeniem są również nieprawidłowości w doręczeniach mające miejsce w dwóch innych sprawach toczących się z udziałem tegoż pełnomocnika.

Okoliczność ta, w ocenie Sądu Okręgowego, nie może świadczyć o niezawinionym nieuzupełnieniu braków formalnych skargi. Także informacje o nieprawidłowościach w doręczeniach przesyłek przez In Post, przedstawiane

w mediach, same przez się nie świadczą o wadliwości doręczenia zarządzenia.

Skarga kasacyjna nie spełniająca przesłanek z art. 398⁴ § 3 k.p.c., której braków nie uzupełniono w terminie, nieopłacona podlegała odrzuceniu na podstawie 398⁶ § 2 k.p.c.

W zażaleniu uczestnik A. F. zarzucił błędne ustalenie stanu faktycznego i błędną ocenę prawną stanu faktycznego, które miały wpływ na treść orzeczenia, tj.

1. naruszenie art. 139 § 1 k.p.c. w zw. z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym przez przyjęcie skuteczności zastępczego doręczenia przesyłki w zw. z art. 398⁶ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 3 k.p.c. i art. 519¹ k.p.c.;
2. naruszenie art. 168 § 1 k.p.c. w zw. z art. 169 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁶ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 3 k.p.c. i art. 519¹ k.p.c. poprzez wydanie orzeczenia o odmowie przywrócenia terminu.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Doręczenie przez awizo, przewidziane w art. 139 § 1 k.p.c. oparte jest na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo. Domniemanie to jednak może być przez stronę obalone poprzez dowiedzenie, że w rzeczywistości korespondencja nie dotarła do niego.

W piśmie z dnia 13 marca 2014 r. pełnomocnik A. F. twierdził, że przesyłka sądowa z wezwaniem nie została mu doręczona ani też nie była awizowana i domagał się ponownego doręczenia wezwania. Wskazał następnie, wezwany do uprawdopodobnienia braku awizowania przesyłki, że faktem powszechnie znanym jest znaczna liczba nieprawidłowości w doręczeniach przesyłek sądowych, które od stycznia 2014 r. dokonywane są przez nowego operatora pocztowego. Nieprawidłowości te dotyczą braku prawidłowego, zgodnego z rozporządzeniem,

awizowania przesyłek, tj. braku dwukrotnego awizowania, zachowania terminów awizowania, oraz właściwego opisywania i potwierdzania awizowania oraz zwrotu przesyłek. Jako przykłady wskazał błędy w awizowaniu przesyłek, które miały miejsce w innych, prowadzonych przez niego sprawach.

W oparciu o przedstawione przez żalącego dowody były podstawy, w ocenie Sądu Najwyższego, do przyjęcia, że domniemanie to zostało obalone.

Przyjmując, że przesyłka była prawidłowo awizowana Sąd Okręgowy za podstawę przyjął wyłącznie adnotacje sporządzone na stronie adresowej niedoręczonej przesyłki i formularzu potwierdzenia odbioru. Adnotacje te, w świetle § 7 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie szczególnego trybu doręczania pism sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnym (Dz. U. Nr 62, poz. 697 ze zm.) nazywanego dalej „rozporządzeniem”, należało uznać za prawidłowe. Niewystarczające jednak do przyjęcia, wobec twierdzeń uczestnika postępowania, że doręczenie dokonane zostało zgodnie z wymogami przypisu art. 139 § 1 k.p.c. i przywołanego wyżej rozporządzenia. Sąd Okręgowy nie rozważył bowiem, czy w rzeczywistości przesyłka została, zgodnie z § 8 ust. 2 rozporządzenia, dwukrotnie awizowana.

Złożone przez żalącego zawiadomienia dla adresata o pozostawieniu przesyłki, (o jakich mowa w przepisie art. 135 § 2 k.p.c.), jednoznacznie wskazują na błędną praktykę In Post w awizowaniu przesyłek. Informuje on mianowicie o obowiązku odbioru przesyłki w terminie 14 dni, zamiast zgodnie z art. 139 § 1 k.p.c. w terminie 7 dni. Wskazuje, że termin 14 dni do odbioru przesyłki liczony jest od dnia wystawienia pierwszego zawiadomienia. Pouczenie (określone w formularzu jako „informacja dla klienta”) w ogóle nie zawiera informacji o zasadzie dwukrotnego awizowania. Potwierdza to zatem zarzut żalącego braku powtórnego awizowania oraz nieprawdziwości adnotacji o powtórnym awizowaniu przesyłki sądowej w dniu 13 lutego 2014r., sporządzonej przez doręczyciela na stronie adresowej przesyłki. Złożone przez żalącego formularze zawiadomienia dla adresata o pozostawieniu przesyłki, stosowane przez In Post, są niezgodne z wzorem o jakim mowa w § 6 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie szczególnego trybu doręczania pism

sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnym (Dz. U. Nr 62, poz. 697 ze zm.), określonym w załączniku nr 3.

Uczestnik postępowania A. F. obalił zatem domniemanie prawidłowego doręczenia przesyłki.

Wobec braku wniosku żalącego o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej (art. 168 § 1 k.p.c.) nie było podstaw do rozstrzygnięcia o nim oraz rozważania przez Sąd Okręgowy czy nieuzupełnienie braków było niezawinione.

Z przyczyn wyżej wskazanych, zażalenie było uzasadnione i zaskarżone nim postanowienie podlegało uchyleniu na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.